

บันทึกคณะกรรมการว่าด้วยการปรับเป็นพินัย  
เรื่อง การส่งหนังสือแจ้งข้อกล่าวหา การส่งคำสั่งปรับเป็นพินัย และการบังคับคดี  
ความผิดทางพินัยแก่คนต่างด้าว ตามพระราชบัญญัติภาพยนตร์  
และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑

กรรมการท่องเที่ยวได้มีหนังสือ ที่ กก ๐๔๐๒/๔๐๑๓ ลงวันที่ ๑๙ เมษายน ๒๕๖๓ ถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สรุปความได้ว่า ตามที่พระราชบัญญัติว่าด้วยการปรับเป็นพินัย พ.ศ. ๒๕๖๕ บัญญัติให้บทกำหนดโทษตามพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ อยู่ใน บัญชี ๑ ทำนายพระราชบัญญัติว่าด้วยการปรับเป็นพินัย พ.ศ. ๒๕๖๕ กรรมการท่องเที่ยวจึงขอหารือ แนวทางปฏิบัติในการดำเนินการตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการปรับเป็นพินัย พ.ศ. ๒๕๖๕ และ กฎกระทรวงการแสวงหาข้อเท็จจริง การรวบรวมพยานหลักฐาน และการชี้แจงหรือแก้ข้อกล่าวหา พ.ศ. ๒๕๖๖ ดังต่อไปนี้

๑. กรณีผู้ถูกกล่าวหาเป็นบุคคลธรรมดาหรือนิติบุคคลที่ไม่มีสัญชาติไทย และไม่มีภูมิลำเนาหรือที่อยู่ในราชอาณาจักร แนวทางปฏิบัติในการส่งหนังสือแจ้งข้อกล่าวหา ตามกฎกระทรวงการแสวงหาข้อเท็จจริง การรวบรวมพยานหลักฐาน และการชี้แจงหรือแก้ข้อกล่าวหา พ.ศ. ๒๕๖๖ ข้อ ๘ วรรคสอง ควรปฏิบัติอย่างไร

๑.๑ ในกรณีที่ผู้ถูกกล่าวหาเป็นบุคคลธรรมดาหรือนิติบุคคลที่ไม่มีสัญชาติไทย ไม่มีภูมิลำเนาในราชอาณาจักรและไม่ได้อาศัยอยู่ในราชอาณาจักร ภายหลังกระทำความผิดแล้ว หัวหน้า หน่วยงานของรัฐหรือผู้ซึ่งหัวหน้าหน่วยงานมอบหมาย จะต้องส่งหนังสือแจ้งข้อกล่าวหาไปยังที่อยู่ นอกราชอาณาจักรของผู้ถูกกล่าวหาหรือไม่

๑.๒ ในกรณีที่ผู้ถูกกล่าวหาเป็นบุคคลธรรมดาที่ไม่มีสัญชาติไทย ซึ่งอยู่ใน ราชอาณาจักรเป็นการชั่วคราว หัวหน้าหน่วยงานของรัฐจะต้องส่งหนังสือแจ้งข้อกล่าวหาไปยังที่พัก ที่ผู้ถูกกล่าวหาได้แจ้งไว้ขณะอยู่ในราชอาณาจักรหรือไม่ เช่น ส่งหนังสือแจ้งข้อกล่าวหาไปยัง โรงแรมที่พักของผู้ถูกกล่าวหา

๑.๓ ในกรณีที่ข้อเท็จจริงปรากฏว่าผู้ถูกกล่าวหาไม่ได้อาศัยอยู่ในที่อยู่ที่ได้แจ้งไว้ กับหน่วยงานของรัฐ เมื่อหัวหน้าหน่วยงานของรัฐหรือผู้ซึ่งหน่วยงานมอบหมายส่งหนังสือแจ้ง ข้อกล่าวหาไปยังที่พักที่ผู้ถูกกล่าวหาได้แจ้งไว้จะถือว่าผู้ถูกกล่าวหาได้รับแจ้งข้อกล่าวหาโดยชอบ ด้วยกฎหมายหรือไม่

๑.๔ ในกรณีที่ปรากฏข้อเท็จจริงใด ๆ ว่าผู้ถูกกล่าวหาซึ่งเป็นบุคคลธรรมดา หรือนิติบุคคลที่ไม่มีสัญชาติไทย ได้รับหนังสือแจ้งข้อกล่าวหา ควรปฏิบัติอย่างไรเพื่อที่จะได้ถือว่า ผู้ถูกกล่าวหาได้รับทราบข้อกล่าวหาแล้ว

๒. กรณีผู้กระทำความผิดทางพินัยเป็นบุคคลธรรมดาหรือนิติบุคคลที่ไม่มี สัญชาติไทย และไม่มีภูมิลำเนาหรือที่อยู่ในราชอาณาจักร แนวทางปฏิบัติในการส่งคำสั่งปรับเป็นพินัย ให้ผู้กระทำความผิดทางพินัยทราบตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการปรับเป็นพินัย พ.ศ. ๒๕๖๕ มาตรา ๒๐ ควรปฏิบัติอย่างไร

๒.๑ กรณีผู้กระทำความผิดทางพินัยเป็นบุคคลธรรมดาหรือนิติบุคคลที่ไม่มีสัญชาติไทย ไม่มีภูมิลำเนาในราชอาณาจักร และไม่อยู่ในราชอาณาจักรภายหลังกระทำความผิดแล้ว การที่เจ้าหน้าที่ของรัฐส่งคำสั่งปรับเป็นพินัยทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับไปยังที่อยู่นอกราชอาณาจักรของผู้กระทำความผิด เป็นการส่งคำสั่งไปยังที่อยู่ที่ปรากฏตามหลักฐานทางกฎหมายว่าด้วยทะเบียนราษฎร ตามมาตรา ๒๐ แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยการปรับเป็นพินัย พ.ศ. ๒๕๖๕ หรือไม่

๒.๒ กรณีผู้กระทำความผิดทางพินัยเป็นบุคคลธรรมดาหรือนิติบุคคลที่ไม่มีสัญชาติไทย ไม่มีภูมิลำเนาในราชอาณาจักร และไม่อยู่ในราชอาณาจักรภายหลังกระทำความผิดแล้ว การที่เจ้าหน้าที่ของรัฐส่งคำสั่งปรับเป็นพินัยทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับไปยังที่อยู่ผู้กระทำความผิดได้แจ้งไว้ต่อหน่วยงานของรัฐขณะอยู่ในราชอาณาจักรถือเป็นการส่งคำสั่งไปยังที่อยู่ตามที่ได้แจ้งไว้กับหน่วยงานของรัฐ แม้ว่าผู้กระทำความผิดจะไม่ได้พักอาศัยในที่อยู่ดังกล่าวแล้ว ตามมาตรา ๒๐ แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยการปรับเป็นพินัย พ.ศ. ๒๕๖๕ หรือไม่ เช่น ส่งคำสั่งปรับเป็นพินัยไปยังโรงแรมที่พักของผู้กระทำความผิดตามที่ได้แจ้งไว้ แม้ว่าผู้กระทำความผิดจะไม่ได้อาศัยอยู่ที่โรงแรมแล้วก็ตาม

๒.๓ ในกรณีที่ปรากฏข้อเท็จจริงใด ๆ ว่าผู้กระทำความผิดทางพินัยที่เป็นบุคคลธรรมดาหรือนิติบุคคลที่ไม่มีสัญชาติไทย ได้รับหรือถือว่าได้รับคำสั่งปรับเป็นพินัยควรปฏิบัติอย่างไร เพื่อที่จะได้ถือว่าได้รับทราบคำสั่งปรับเป็นพินัยแล้ว

๓. กรณีที่ไม่ปรากฏที่อยู่ของผู้กระทำความผิดทางพินัยที่เป็นบุคคลธรรมดาหรือนิติบุคคลที่ไม่มีสัญชาติไทย ทั้งในราชอาณาจักรและนอกราชอาณาจักร ควรปฏิบัติอย่างไร เพื่อที่จะได้ดำเนินการกระบวนการปรับเป็นพินัยโดยชอบด้วยกฎหมาย

๔. กรณีการบังคับคดีผู้กระทำความผิดทางพินัยเป็นบุคคลธรรมดาหรือนิติบุคคลที่ไม่มีสัญชาติไทย ซึ่งศาลมีคำพิพากษาถึงที่สุดแล้ว แต่ผู้กระทำความผิดทางพินัยไม่ได้อาศัยอยู่ในราชอาณาจักรและไม่ปรากฏว่ามีทรัพย์สินอยู่ในราชอาณาจักร ควรปฏิบัติอย่างไร

คณะกรรมการว่าด้วยการปรับเป็นพินัยได้พิจารณาข้อหาหรือของกรรมการท่องเที่ยว โดยมีผู้แทนกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา (กรมการท่องเที่ยว) เป็นผู้ชี้แจงข้อเท็จจริงแล้ว เห็นว่าข้อหานี้มีประเด็นต้องพิจารณาเพียงสองประเด็น และมีความเห็นในแต่ละประเด็นดังนี้

**ประเด็นที่หนึ่ง** การส่งหนังสือแจ้งข้อกล่าวหาหรือการส่งคำสั่งปรับเป็นพินัยตามพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ให้แก่ผู้กระทำความผิดซึ่งเป็นคนต่างด้าวโดยบุคคลนั้นยังอยู่ในราชอาณาจักร จะส่งไปยังที่พักที่บุคคลนั้นได้แจ้งไว้ขณะอยู่ในราชอาณาจักรได้หรือไม่ เห็นว่า มาตรา ๒๐<sup>๑</sup> แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยการปรับเป็นพินัย พ.ศ. ๒๕๖๕ บัญญัติให้เจ้าหน้าที่ของรัฐส่งคำสั่งปรับเป็นพินัยให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับไปยังที่อยู่ปรากฏตามเอกสารหลักฐานทางทะเบียนตามกฎหมายว่าด้วยการทะเบียนราษฎรของผู้ถูกกล่าวหาหรือตามที่ได้แจ้งไว้ต่อหน่วยงานของรัฐ แม้ชาวต่างชาติ นักท่องเที่ยว หรือคนต่างด้าว ซึ่งไม่มีที่พัก

<sup>๑</sup>มาตรา ๒๐ เมื่อดำเนินการตามมาตรา ๑๙ แล้ว และเจ้าหน้าที่ของรัฐมีพยานหลักฐานเพียงพอว่าผู้ใดกระทำความผิดทางพินัย ให้เจ้าหน้าที่ของรัฐมีคำสั่งปรับเป็นพินัยและส่งคำสั่งให้ผู้นั้นทราบทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับไปยังที่อยู่ปรากฏตามหลักฐานทางทะเบียนตามกฎหมายว่าด้วยการทะเบียนราษฎรของผู้ถูกกล่าวหาหรือตามที่ได้แจ้งไว้ต่อหน่วยงานของรัฐ และให้ถือว่าผู้นั้นได้รับแจ้งตั้งแต่วันครบสิบห้าวันนับแต่วันที่ปรากฏในทะเบียนตอบรับ

เป็นหลักแหล่ง ไม่มีที่อยู่ที่ปรากฏตามเอกสารหลักฐานทางทะเบียนตามกฎหมายว่าด้วยการทะเบียนราษฎร แต่เนื่องจากการที่บุคคลดังกล่าวเข้ามาในราชอาณาจักรนั้น มาตรา ๓๗<sup>๒</sup> แห่งพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. ๒๕๒๒ บัญญัติให้คนต่างด้าวซึ่งได้รับอนุญาตให้อยู่ในราชอาณาจักรเป็นการชั่วคราวต้องพักอาศัย ณ ที่ที่ได้แจ้งต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ และเมื่อมีการเปลี่ยนที่พักอาศัยจะต้องแจ้งที่พักอาศัยต่อพนักงานเจ้าหน้าที่หรือเจ้าพนักงานตำรวจ แล้วแต่กรณี ด้วย และมาตรา ๓๘<sup>๓</sup> แห่งพระราชบัญญัติคนเข้าเมืองฯ บัญญัติให้เจ้าบ้าน เจ้าของหรือผู้ครอบครองเคหสถาน หรือผู้จัดการโรงแรมซึ่งรับคนต่างด้าวซึ่งได้รับอนุญาตให้อยู่ในราชอาณาจักรเป็นการชั่วคราวเข้าพักอาศัย จะต้องแจ้งต่อพนักงานเจ้าหน้าที่หรือเจ้าพนักงานตำรวจ แล้วแต่กรณี ด้วย ดังนั้น เจ้าหน้าที่ของรัฐจึงสามารถขอความร่วมมือจากสถานีตำรวจหรือสำนักงานตรวจคนเข้าเมืองในการตรวจสอบข้อมูลที่อยู่ของคนต่างด้าวและส่งหนังสือแจ้งข้อกล่าวหาหรือส่งคำสั่งปรับเป็นพินัยไปยังที่อยู่ตามที่บุคคลนั้น

---

๒ มาตรา ๓๗ คนต่างด้าวซึ่งได้รับอนุญาตให้อยู่ในราชอาณาจักรเป็นการชั่วคราว ต้องปฏิบัติดังต่อไปนี้

(๑) ไม่ประกอบอาชีพหรือรับจ้างทำงาน เว้นแต่จะได้รับอนุญาตตามกฎหมายว่าด้วยการประกอบธุรกิจของคนต่างด้าวหรือกฎหมายว่าด้วยการบริหารจัดการการทำงานของคนต่างด้าว

(๒) พักอาศัย ณ ที่ที่ได้แจ้งต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ เว้นแต่ในกรณีที่มีเหตุผลสมควร ไม่สามารถพักอาศัย ณ ที่ที่ได้แจ้งต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ ให้แจ้งการเปลี่ยนที่พักอาศัยต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ภายในยี่สิบสี่ชั่วโมงนับแต่เวลาที่เข้าพักอาศัย

(๓) แจ้งต่อเจ้าพนักงานตำรวจ ณ สถานีตำรวจท้องที่ที่คนต่างด้าวผู้นั้นพักอาศัยภายในยี่สิบสี่ชั่วโมงนับแต่เวลาที่ย้ายไป ในกรณีเปลี่ยนที่พักอาศัย และถ้าที่พักอาศัยใหม่อยู่ต่างท้องที่กับสถานีตำรวจท้องที่เดิม คนต่างด้าวผู้นั้นต้องแจ้งต่อเจ้าพนักงานตำรวจ ณ สถานีตำรวจท้องที่ที่ไปพักอาศัยใหม่ภายในยี่สิบสี่ชั่วโมงนับแต่เวลาที่ไปถึงด้วย

(๔) ถ้าเดินทางไปจังหวัดใดและอยู่ในจังหวัดนั้นเกินยี่สิบสี่ชั่วโมง ให้คนต่างด้าวผู้นั้นแจ้งต่อเจ้าพนักงานตำรวจ ณ สถานีตำรวจท้องที่ภายในสี่สิบแปดชั่วโมงนับแต่เวลาที่ไปถึง

(๕) ถ้าอยู่ในราชอาณาจักรเกินเก้าสิบวัน คนต่างด้าวผู้นั้นต้องมีหนังสือแจ้งให้พนักงานเจ้าหน้าที่ ณ กองตรวจคนเข้าเมืองทราบถึงที่พักอาศัยของตนโดยมิชักช้าเมื่อครบระยะเก้าสิบวัน และต่อไปให้กระทำเช่นเดียวกันทุกระยะเก้าสิบวัน ถ้าท้องที่ใดมีที่ทำการตรวจคนเข้าเมืองตั้งอยู่ จะแจ้งต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ ณ ที่ทำการตรวจคนเข้าเมืองแห่งนั้นก็ใช้ได้

ความใน (๓) และ (๔) จะมีให้ใช้บังคับแก่กรณีใดตามมาตรา ๓๔ โดยเงื่อนไขอย่างใด ให้เป็นไปตามที่อธิบดีกำหนด

การแจ้งตามมาตรา ๓๗ คนต่างด้าวอาจไปแจ้งด้วยตนเองหรือมีหนังสือแจ้งต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ก็ได้ ทั้งนี้ ตามระเบียบที่อธิบดีกำหนด

๓ มาตรา ๓๘ เจ้าบ้าน เจ้าของหรือผู้ครอบครองเคหสถาน หรือผู้จัดการโรงแรมซึ่งรับคนต่างด้าวซึ่งได้รับอนุญาตให้อยู่ในราชอาณาจักรเป็นการชั่วคราวเข้าพักอาศัย จะต้องแจ้งต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ ณ ที่ทำการตรวจคนเข้าเมืองซึ่งตั้งอยู่ในท้องที่ที่บ้าน เคหสถาน หรือโรงแรมนั้นตั้งอยู่ภายในยี่สิบสี่ชั่วโมงนับแต่เวลาที่คนต่างด้าวเข้าพักอาศัย ถ้าท้องที่ใดไม่มีที่ทำการตรวจคนเข้าเมืองตั้งอยู่ ให้แจ้งต่อเจ้าพนักงานตำรวจ ณ สถานีตำรวจท้องที่นั้น

ในกรณีที่บ้าน เคหสถาน หรือโรงแรมที่คนต่างด้าวเข้าพักอาศัยตามวรรคหนึ่งตั้งอยู่ในเขตท้องที่กรุงเทพมหานคร ให้แจ้งต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ ณ กองตรวจคนเข้าเมือง

การแจ้งตามวรรคหนึ่งและวรรคสองให้เป็นไปตามระเบียบที่อธิบดีกำหนด

ได้แจ้งไว้ต่อหน่วยงานของรัฐตามมาตรา ๒๐<sup>๔</sup> แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยการปรับเป็นพินัยฯ ได้  
 ดึงนัยความเห็นของคณะกรรมการว่าด้วยการปรับเป็นพินัยในเรื่องเสร็จที่ ๘๔/๒๕๖๗<sup>๕</sup>

**ประเด็นที่สอง** การส่งหนังสือแจ้งข้อกล่าวหา การส่งคำสั่งปรับเป็นพินัย การดำเนินคดี  
 และการบังคับคดีความผิดทางพินัยตามพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑  
 แก่ผู้กระทำความผิดซึ่งเป็นคนต่างด้าวและไม่อยู่ในราชอาณาจักรภายหลังกระทำความผิดแล้ว  
 จะต้องดำเนินการอย่างไร เห็นว่า แม้พระราชบัญญัติว่าด้วยการปรับเป็นพินัย พ.ศ. ๒๕๖๕ ได้เปลี่ยน  
 ความผิดอาญาที่มีโทษปรับสถานเดียวตามมาตรา ๗๕<sup>๖</sup> มาตรา ๗๖<sup>๗</sup> มาตรา ๗๘<sup>๘</sup> มาตรา ๗๙<sup>๙</sup>  
 มาตรา ๘๐<sup>๑๐</sup> มาตรา ๘๑<sup>๑๑</sup> และมาตรา ๘๒<sup>๑๒</sup> แห่งพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ฯ ให้เป็น  
 ความผิดทางพินัย แต่ความผิดอาญาที่มีโทษจำคุกและโทษปรับตามมาตรา ๗๗<sup>๑๓</sup> และมาตรา ๘๓<sup>๑๔</sup>  
 แห่งพระราชบัญญัติเดียวกันยังคงเป็นความผิดทางอาญา การดำเนินคดีในส่วนความผิดทางพินัย  
 ตามพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ฯ แก่ผู้กระทำความผิดซึ่งเป็นคนต่างด้าวซึ่งอยู่  
 นอกราชอาณาจักร เช่น การส่งหนังสือแจ้งข้อกล่าวหา การส่งคำสั่งปรับเป็นพินัย หรือการบังคับคดี  
 ตามคำพิพากษาที่ถึงที่สุด จึงอาจใช้วิธีการขอความช่วยเหลือในเรื่องทางอาญาตามพระราชบัญญัติ  
 ความร่วมมือระหว่างประเทศในเรื่องทางอาญา พ.ศ. ๒๕๓๕ ได้โดยอนุโลม ดังนั้น กรมการท่องเที่ยว  
 ควรหารือแนวทางปฏิบัติเกี่ยวกับการดำเนินคดีความผิดทางพินัยตามพระราชบัญญัติภาพยนตร์  
 และวีดิทัศน์ฯ แก่ผู้กระทำความผิดซึ่งเป็นคนต่างด้าวที่อยู่นอกราชอาณาจักร ต่ออัยการสูงสุด

“โปรดดูเชิงอรรถที่ ๑, ข้างต้น

“บันทึกคณะกรรมการว่าด้วยการปรับเป็นพินัย เรื่อง การเทียบตำแหน่งข้าราชการ  
 กรุงเทพมหานครเพื่อแต่งตั้งเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐผู้มีอำนาจปรับเป็นพินัย การส่งคำสั่งปรับเป็นพินัย และ  
 การดำเนินการอื่นในกรณีที่มีการผิดนัดการผ่อนชำระค่าปรับเป็นพินัย

“มาตรา ๗๕ ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๒๐ วรรคหนึ่ง มีความผิดทางพินัยต้องชำระค่าปรับเป็นพินัย  
 ตั้งแต่หนึ่งแสนบาทถึงหนึ่งล้านบาท

“มาตรา ๗๖ ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๒๑ มีความผิดทางพินัยต้องชำระค่าปรับเป็นพินัยไม่เกินห้าแสนบาท

“มาตรา ๗๘ ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๒๕ วรรคหนึ่ง มาตรา ๒๘ วรรคสอง มาตรา ๓๔ วรรคหนึ่ง หรือ  
 มาตรา ๔๙ วรรคหนึ่ง มีความผิดทางพินัยต้องชำระค่าปรับเป็นพินัยตั้งแต่สองแสนบาทถึงหนึ่งล้านบาท

“มาตรา ๗๙ ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๓๗ วรรคหนึ่ง มาตรา ๓๘ วรรคหนึ่ง หรือประกอบกิจการดังกล่าว  
 ในระหว่างถูกพักใช้หรือถูกเพิกถอนใบอนุญาต มีความผิดทางพินัยต้องชำระค่าปรับเป็นพินัยตั้งแต่สองแสนบาท  
 ถึงหนึ่งล้านบาท และปรับอีกไม่เกินวันละหนึ่งหมื่นบาทตลอดระยะเวลาที่ฝ่าฝืนอยู่

“มาตรา ๘๐ ผู้รับใบอนุญาตผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๔๓ มาตรา ๔๔ วรรคสอง มาตรา ๔๕ หรือมาตรา ๕๘  
 มีความผิดทางพินัยต้องชำระค่าปรับเป็นพินัยตั้งแต่สองหมื่นบาทถึงหนึ่งแสนบาท

“มาตรา ๘๑ ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๔๖ หรือมาตรา ๔๗ วรรคหนึ่ง มีความผิดทางพินัย ต้องชำระ  
 ค่าปรับเป็นพินัยตั้งแต่สองหมื่นบาทถึงหนึ่งแสนบาท

“มาตรา ๘๒ ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๕๓ วรรคหนึ่ง มาตรา ๕๔ วรรคหนึ่ง หรือประกอบกิจการ  
 ดังกล่าวในระหว่างถูกพักใช้หรือถูกเพิกถอนใบอนุญาต มีความผิดทางพินัยต้องชำระค่าปรับเป็นพินัยตั้งแต่  
 หนึ่งแสนบาทถึงห้าแสนบาท และชำระค่าปรับเป็นพินัยอีกไม่เกินวันละหนึ่งหมื่นบาทตลอดระยะเวลาที่ฝ่าฝืนอยู่

“มาตรา ๗๗ ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๒๓ วรรคหนึ่ง หรือนำภาพยนตร์ตามมาตรา ๒๖ (๗)  
 ออกเผยแพร่ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปีหรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

“มาตรา ๘๓ ผู้ใดขัดขวางหรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของนายทะเบียนหรือพนักงานเจ้าหน้าที่  
 ในการปฏิบัติหน้าที่ตามมาตรา ๖๑ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินห้าหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

หรือผู้ซึ่งอัยการสูงสุดมอบหมาย ซึ่งเป็นผู้ประสานงานกลาง ตามมาตรา ๖<sup>๔</sup> และมาตรา ๓๖<sup>๕</sup> แห่งพระราชบัญญัติความร่วมมือระหว่างประเทศในเรื่องทางอาญาฯ เพื่อให้ได้ข้อมูลในการดำเนินคดีตามข้อหาต่อไปนี้

นอกจากนี้ คณะกรรมการว่าด้วยการปรับเป็นพินัยมีข้อสังเกตว่า หากกรรมการท่องเที่ยวได้ร้องขอความช่วยเหลือในเรื่องทางอาญาตามพระราชบัญญัติความร่วมมือระหว่างประเทศในเรื่องทางอาญาฯ แล้ว กรรมการท่องเที่ยวควรแจ้งชื่อและรายละเอียดอื่น ๆ ของคนต่างด้าวผู้กระทำความผิดทางพินัยนั้นให้แก่สำนักงานตรวจคนเข้าเมืองและขอความร่วมมือให้สำนักงานตรวจคนเข้าเมืองแจ้งให้กรรมการท่องเที่ยวทราบ ในกรณีที่ต่อมาบุคคลต่างด้าวดังกล่าวเดินทางเข้ามาในราชอาณาจักรเพื่อประโยชน์ในการดำเนินคดีตามพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ฯ แก่บุคคลต่างด้าวดังกล่าวต่อไปภายในอายุความ



(นายปรกรณ์ นิลประพันธ์)

เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

กรกฎาคม ๒๕๖๗

<sup>๔</sup>มาตรา ๖ ให้อัยการสูงสุดหรือผู้ซึ่งอัยการสูงสุดมอบหมายเป็นผู้ประสานงานกลาง

<sup>๕</sup>มาตรา ๓๖ หน่วยงานของรัฐที่ประสงค์จะขอความช่วยเหลือจากต่างประเทศให้เสนอเรื่องต่อผู้ประสานงานกลาง